

РЕШЕНИЕ

№ 4891

гр. София, 15.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 30.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Татяна Щерева, като разгледа дело номер **747** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на А. Т., гражданин на Република С. М., [дата на раждане], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, офис 7, представляван по делото от адв. Б. от САК, срещу Отказ рег. № 5364р-20509 от 16.11.2020 г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България, издаден от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.

Жалбата е отхвърлена с Решение №2322/08.04.2021г. по адм.д. 12372/2020г. на АССГ, но при касационното му обжалване, съдебното решение е отменено с Решение № 505/20.01.2022г. по адм.д. 7454/2021г. на Върховен административен съд, делото върнато за ново разглеждане от друг състав на съда за да обсъди във връзка с преценката за спазване на чл.8, пар.1 и пар.2 от КЗПЧОС, чл.12, пар.3 от Директива 2003/109/ЕО - да се отчетат възрастта на лицето, последствията за него и членовете на семейството му във връзка с прилагането на чл.10, ал.1, т.6 и чл.26, ал.1 ЗЧРБ, които не следвало да се абсолютизират, съобразно практиката на ВАС. Касае се за изложени доводи за наличието на трайно установени връзки с държавата България.

При второто разглеждане на делото жалбата и наведените основания за незаконосъобразност се поддържат от адв. Б., която изтъква и доводи за неприложимост на чл.10, ал.1, т.6 ЗЧРБ на основание настъпила реабилитация по право и обстоятелства, свързани с изпълнителното деяние, за което жалбоподателят е

осъден. Също така се поддържа, че административният орган не е направил анализ на релевантните обстоятелства по случая, не е преценил дали личното му поведение създава заплаха, не е съобразил периода на престоя му в България, семейното му положение и факта, че работи в страната ни. Поддържа се и заявеното в жалбата, че е приложил удостоверение за брак със съпругата си, с която живеели в България, кандидатът е от български произход, родителите му са български граждани и живеят в България, а самият той има сключен трудов договор с [фирма]. Претендира се отмяна на отказа и присъждане на разноски.

Ответникът директор на Дирекция „Миграция“ – МВР оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена по съображения, изложени в писмени бележки до сега. Изтъква се и довод за характера на извършеното престъпление, както и , че реабилитацията не е основание, предвидено в приложимата редакция на чл.10, ал.1, т.6 ЗЧРБ. На основание представени доказателства пред настоящия съд, и на основание извършеното престъпление се претендира, че намесата в личния и семейния живот на жалбоподателя е допустима, дори и да се изследва семейното му положение. Ответникът, представляван от юрк. П. и Т., претендира присъждането на разноски.

По делото са приети допълнително писмени доказателства – справки от системата на МВР за влизанията и излизанията от страна на Пера Т. и Б. Т., както и справка че са съпрузи. .

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

На 28.09.2020 г. жалбоподателят А. Т. подал заявление за постоянно пребиваване в Република България на основание чл.25, ал.1, т.1 ЗЧРБ – предвид българския му произход. Приложено е Удостоверение № 26590030020200722 на Държавна агенция за българите в чужбина относно българския произход на чужденеца, както и трудов договор от 20.07.2020 г. с [фирма].

Ответникът не оспорва, че към заявлението са приложени изискуемите документи по чл.34, ал.1, чл.35 и чл.11, ал.5 ППЗЧРБ.

По заявлението е постановен оспореният по делото Отказ рег. № 5364р-20509 от 16.11.2020 г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България, издаден от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР. Органът се позовал на основание чл.10, ал.1, т.6 ЗЧРБ, а от фактическа страна е мотивирал отказа с установеното при извършената служебна проверка, че А. Т. е осъден условно по нохд № 889/2017 г. по описа на Районен съд Сливница за престъпление по чл.281, ал.2, т.1 и т.5 НК.

Основанието по чл.10, ал.1, т.6 ЗЧРБ изисква чужденецът е осъден за извършено умишлено престъпление на територията на Република България, което съгласно българския закон се наказва с не по-малко от една година лишаване от свобода, като допълнението „освен ако не е реабилитиран“ не е част от разпоредбата към датата на постановяване на акта. Органът е приобщил по преписката справка за съдимост рег. № 28070 от 20.10.2020 г. на Министерство на правосъдието – Централно бюро съдимост, че А. Т., [дата на раждане], гражданин на Република С. М., е осъден по нохд № 889/2016 г. на Районен съд Сливница за престъпление по чл.281, ал.2, т.1,

предл.1-во, т.4 и т.5, вр. ал.1 НК, като на основание чл.66, ал.1 НК наложеното наказание „лишаване от свобода“ за срок от 8 месеца е отложено за срок от 3 години. При първото разглеждане на делото и видно от решението на касационната инстанция, обстоятелството, че органът е имал право на основание чл.10, ал.1, т.6 ЗЧРБ да постанови процесният отказ е установено. Прието е от състава на съда, че наказанието за престъпление по чл.281, ал.2 НК е лишаване от свобода от една до шест години за лице, което с цел да набави за себе си или за друго имотна облага противозаконно подпомага чужденец да пребивава или преминава в страната в нарушение на закона. В случая деянието е квалифицирано, тъй като е извършено чрез използване на моторно средство и по отношение на повече от едно лице. Същото пряко касае пропускателния режим на страната ни. С това е изпълнено изискването на чл.10, ал.1, т.6 ЗЧРБ (редакция към датата на постановяване на оспорения отказ). По силата на чл.142, ал.1 АПК съдът преценява съответствието на административния акт с материалния закон към момента на издаването му, поради което съдът намира за ирелевантно и неприложимо в случая последващото изменение на чл.10, ал.1, т.6 ЗЧРБ (Д.В. бр. 21 от 2021 г.) чрез допълване „освен ако лицето не е реабилитирано“, поради което не дължи произнасяне относно наличие на основания за реабилитация. Настоящият състав на съда следва да спазва указанията на касационната инстанция, без да обсъжда вече приетото за установено и в съответствие с чл.10, ал.1, т.6 ЗЧРБ. Спорно по делото и предмет на преценка е дали с постановяването на отказа се нарушава правото на личен и семеен живот, предвид твърденията за семеен живот и установеност на част от членовете на семейството на територията на Република България. Съгласно чл.26, ал.8, изр.2 ЗЧРБ при преценка на отказ за предоставяне на статут на дългосрочно пребиваване се отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца в Република България, възрастта, здравословното състояние, семейното положение, социалната интеграция, съществуващи връзки в страната или липсата на връзки с държавата по произход. Тази преценка на органа, сходна с обстоятелствата по чл.44, ал.2 ЗЧРБ и също подлежи на контрол за законосъобразност.

При първото разглеждане на делото е прието за установено, че освен българският си произход, който безспорно е основание по чл.25, ал.1, т.1 ЗЧРБ за предоставяне на постоянно пребиваване, жалбоподателят не е доказал релевантните трайни връзки с България. Съдът е посочил, че приложеният договор за наем е сключен на датата на подаване на заявлението за пребиваване от 28.09.2020 г., а трудовият договор е от 20.07.2020 г., също, че тези доказателства не установяват социалната интеграция или съществуващи трайни връзки на чужденеца с България. На второ място е прието, че са останали недоказани твърденията му, че родителите са български граждани, които живеят в България, както и, че със съпругата си Л. А. А. са се установили трайно в страната ни. При съвкупната преценка на всички обстоятелства относно лично положение на чужденеца, отчитайки неговата възраст, семейно и здравословно състояние, вкл. трудова заетост, както и липсата на данни за семейни, културни или социални връзки с България, съдът приема за спазена целта на закона.

При второто разглеждане на делото по представените доказателства от жалбоподателя и приетите пред настоящия съд, представени от ответника, съдът приема следното:

1. По отношение на майката на жалбоподателя – Б. Т. и бащата - Пера Т., съдът приема, че действително те са български граждани, на основание представените копия от личните и карти с касационната жалба и приети по делото пред ВАС, както и, че са съпрузи, на основание справката, представена от ответника - лист 22 то делото. На

основание обаче справките за влизанията и излизанията в страна следва да се приеме, че същите не живеят в Република България и не са трайно установени тук.

Така видно то справка за Пера Т., през 2020г. има само едно влизане в страната - за 1 ден – влязъл е на 19.02.2020г. и излязъл на 20.02.2020г. Следващото влизане в страната е отново за един ден но едва през май 2021г. като на 22.05.2021г. е влязъл и излязъл от страната. Следващото влизане и излизане през 2021г. е съответно на 17 и 21.07.2021г., а след излизането му на последната дата, е влязъл в страната едва през 2022г. като в периода 11.01.2022г. до 13.01.2022г. е влязъл и излязъл повече от едни път. Предишните години ситуацията е идентична – влизане и излизане от страната в същия ден или на следващия, през 2019 г. – по едни път през месеците март, април и юни, през 2018г. по едни път през месеците март и май.

Майката още по рядко е влизала и излизала в страната- през 2020г. само един път – влизане на 19.02. и излизане на 20.02. През 2021г. – е влязла и излязла на 22. 05, и на 17/21.09.2021г. През 2022г. идентично както съпруга и в периода 11.01.2022г. до 13.01.2022г. има повече от едно влизане и излизане от страната.

Изложените данни за малкото на брой влизанията и излизанията от страната за изключително кратък престой, категорично сочат на извод, че съпрузите Б. и Пера Т., родители на жалбоподателя, не живеят в Република България.

Твърдението на жалбоподателя, че родителите му са български граждани е доказано, но че живеят в Република България – не се доказва по делото. От това следва, че в страната жалбоподателят не би могъл да поддържа семейните си отношения с тях, съответно пребиваването му в страната не нарушава по никакъв начин правото му на лични отношения с родителите му

2. По отношение на съпругата на жалбоподателя и претенциите за семеен живот в страната, настоящият състав на съда формира извод, на първо място, че действително Л. А. А.-Т., е българска гражданка, но видно от представената с жалбата пред касационната инстанция лична карта, адресът ѝ в България е [населено място] [жк], 27, вх.Ж, ет.3, ап.110. Същевременно, жалбоподателят представя договор за наем и декларация от българската гражданка Б. И. на лист 28 20 от делото, че ще предостави една стая само на А. Т., тоест не живее с неговата съпруга в Република България на адреса, който е посочен в договора. Видно от самия договор, се предоставя само една стая от жилище, без да е посочено за какво предназначение ще се ползва – за жилище или за офис. Също така, действително, както е посочено и в решението при първото разглеждане на делото, договорът за наем е с дата 20.09.2020г. – датата на заявлението, което най-малкото отрича всички твърдения, че е живял в страната преди тази дата.

От изложеното следва, че твърдението на жалбоподателя, че със съпругата си живее в Република България, е изцяло недоказано.

3. По довода, че има трудова заетост в страната, и представения трудов договор от 20.07.2020 г. следва да се посочи, че на първо място, не е доказано, че престира работната си сила по него, второ, проверката за мястото на извършване на трудовата дейност е невъзможна, тъй като в договора не се съдържа конкретно място на работа – мястото на работа е посочено така „да изпълнява в 68134- [населено място], длъжността...“ и „в отдел (място на работа) 47-търговия, със задължения...“. Работникът се е задължил да постъпи на работа на 20.07.2020г., тоест, в случай, че действително е престиран труд по договора, жалбоподателят би могъл да се позове на такива доказателства. Тези данни по никакъв начин не могат да се свържат с

действително упражнявана трудова дейност в страната, предвид и останалите обстоятелства по делото за съпругата и родителите на жалбоподателя, че живеят в страната, които твърдения останаха изцяло недоказани.

Що се касае до брата на жалбоподателя, Б. Т., то личното му положение нито е заявено като относимо, нито са изтъкнати доводи във връзка с него в жалбата по делото, нито свързани с него основания са посочвани като такива в заявлението за предоставяне на правото на пребиваване. Поради това представеният документ за самоличност и данните в него – за регистриран адрес в [населено място], [община], са изцяло неотнесими към личното положение на жалбоподателя.

По отношение на наведените доводи за нарушаване на чл. 8 от КЗПЧОС с касационната жалба, съдът намира същите за неоснователни. Оспореният отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България не би могъл да бъде засегне по какъвто и да е начин правото на личен и семеен живот на жалбоподателя, тъй като всички обстоятелства сочат на фиктивни данни за семеен живот на територията на страната. Само въз основа на сключен брак не може да се претендира зачитане на правото по чл.8 КЗПЧОС. Според съдебната практика на Съда по правата на човека Решение на ЕСПЧ от 28 ноември 1996 г., по делото А. срещу Н., пар. 71, правото на зачитане на семейния живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот. ЕКПЧ не гарантира по никакъв начин право на чужденеца да влиза и пребивава на територията на конкретна държава; държавите имат право да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, като се съобразяват с поетите от тях ангажименти по международни договори. В областта на имиграционната политика държавите нямат задължение да зачитат избора на сключилите брак чужди граждани за тяхното съвместно съжителство и да позволяват събирането на семейства на тяхна територия -ЕСПЧ, Решение по дело Gul срещу Швейцария от 19 февруари 1996 г., пар. 38; Решение по дело А. срещу Н., пар. 67; Решение по дело В. срещу А. от 12 юни 2012 г., пар. 78.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав намира възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя за неоснователно.

Следва да бъдат споделени доводите на ответника, че в случая надделява обществения интерес, защитен от чл.10, ал.1, т.6 ЗЧРБ - да не бъдат допускани чужденци, извършили умишлено престъпление, за което се налага наказание не по-малко от една година, като процесният отказ спазва и принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 и ал.4 АПК, като намесата не засяга права на жалбоподателя, в това число правото му на личен и семеен живот, тъй като не се установяват лични обстоятелства за жалбоподателя, които да доказват неговата трайна връзка със страната ни.

По изложените съображения, жалбата е неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

При този изход на спора на основание чл.143, ал.4 АПК и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., като предвид проведените до сега производства, в които е претендирано възнаграждение от ответника – по настоящото дело, по адм.д. 12372/20г. на АССГ и по адм.д. 7454/2021г. на ВАС, следва да се присъди в троен размер или 300 лв. общо.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 12-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Т., гражданин на Република С. М., [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, офис 7, срещу Отказ рег. № 5364р-20509 от 16.11.2020 г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България, издаден от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.

ОСЪЖДА А. Т., гражданин на Република С. М., [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, офис 7, да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв. за разноси по по настоящото дело, по адм.д. 12372/2020г. на АССГ и по адм.д. 7454/2021г. на ВАС а Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението да страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

Съдия:

: